

NOCTURN

1	John Field (1782-1837): Nocturn núm. 2 en do menor	4'16
2	Frédéric Chopin (1810-1849): Nocturn op. 48 núm. 1 en do menor	7'49
3	Franz Liszt (1811-1886): Nocturn núm. 2 en mi mayor	5'20
4	Aleksandr Borodin (1833-1887): Nocturn en sol bemoll major (de <i>Petite Suite</i>)	2'24
5	Pyotr Ilyich Tchaikovsky (1840-1893): Nocturn op. 19 núm. 4	4'05
6	Gabriel Fauré (1845-1924): Nocturn op. 104 núm. 1 en fa sostingut menor	4'35
7	Claude Debussy (1862-1918): Nocturn en si bemoll menor	8'23
8	Erik Satie (1866-1925): Nocturn núm. 4	2'51
9	Aleksandr Scriabin (1871-1915): Nocturn en la mayor	3'53
10	Manuel Blancafort (1897-1987): Nocturn núm. 1	7'42
11	Benjamin Britten (1913-1976): Nocturn en si bemoll major	7'27
12	Narcís Bonet (1933): Nocturn núm. 5	1'21
13	Llorenç Balsach (1953): Nocturn	7'13

LMG 2107

DDD

Durada
68'15

Sira Hernández, piano

Paper de Música

ENGLISH COMMENTARY INSIDE
 COMENTARIOS EN ESPAÑOL EN EL INTERIOR
 COMENTARIS EN CATALÀ EN L'INTERIOR

8 431471 521077

Enregistrament realitzat el dia 16 de juny de 2011 a
 l'auditori *Paper de Música* de Capellades
 Presa de so i producció: Llorenç Balsach
 Portada: Silvester Shchedrin (1791-1830): *Nit de Nàpols*
 (detall)

Dip. Leg.: B-27379-2011
 ©(P) 2011 La MÀ de Guido
 (www.lamadeguido.com)

Músiques nocturnes

Afirmen els paleoantropòlegs que el primer color va ser el negre. Negre de la nit i de la foscor de les cavernes. Segons el Llibre de la Gènesi, les tenebres van ser abans que la Llum, creada per Déu mitjançant la seva Paraula. També la fosca i el silenci, en el claustre matern, precedeixen a la claror del dia i als sons del món, en l'ordre de la nostra existència. D'ells –és a dir, de la fosca i el silenci prenatales– emana, tanmateix, una música primordial, densa i vasta com el líquid amniòtic. Aquesta música primera, abissal i insondable, és la música de la Nit. Anterior a tot raonament i a tota paraula significativa, la música nocturna és feta –com diria el poeta– de la matèria dels somnis. De sentiments encara inarticulats, premonicions i records ancestrals, que només ella és capaç d'expressar.

A partir de finals del segle XVIII, el Romanticisme va fer d'aquesta música la seva obsessió i el seu objectiu preferents. Durant més de dos-cents anys, poetes com Young o Novalis, músics com Schubert o Chopin, pintors com Friedrich o Turner, i fins i tot pensadors com Schopenhauer o Nietzsche, van perseguir obstinadament els ecos d'aquesta música sovint caòtica, al límit de la desarticulació i del silenci, ja sigui en místics poemes en prosa, en el gènere del nocturn o en el Renaixement de la tragèdia grega. De Field a Britten, tot passant per Debussy, Schoenberg o Mompou, la història de la música durant els segles XIX i XX és, en bona part, la història de les músiques que aspiren a recrear la Nit de la qual tot prové: les músiques nocturnes.

Eduard Cairool

Músicas nocturnas

Afirman los paleoantropólogos que el primer color fue el negro. Negro de la noche y de la oscuridad de las cavernas. Según el Libro del Génesis, las tinieblas precedieron a la Luz, creada por Dios mediante su Palabra. También la oscuridad y el silencio, en el claustro materno, preceden a la luz del día y a los sonidos del mundo, en el orden de nuestra existencia. De ellos –es decir, de la oscuridad y del silencio prenatales– emana, sin embargo, una música primordial, densa y vasta como el líquido amniótico. Esta música primera, abisal e insonable, es la música de la Noche. Anterior a todo razonamiento y toda palabra significativa, la música nocturna está hecha –como diría el poeta– de la materia de los sueños. De sentimientos todavía inarticulados, premoniciones y recuerdos ancestrales, que sólo ella es capaz de expresar.

A partir de finales del siglo XVIII, el Romanticismo hizo de esta música su obsesión y su objetivo preferentes. Durante más de doscientos años, poetas como Young o Novalis, músicos como Schubert o Chopin, pintores como Friedrich o Turner, e incluso pensadores como Schopenhauer o Nietzsche, persiguieron obstinadamente los ecos de esta música a menudo caótica, en el límite de la desarticulación y del silencio, ya sea en místicos poemas en prosa, en el género del nocturno o en el renacimiento de la tragedia griega. De Field a Britten, pasando por Debussy, Schoenberg o Mompou, la historia de la música durante los siglos XIX y XX es, en buena parte, la historia de las músicas que aspiran a recrear la Noche de la cual todo proviene: las músicas nocturnas.

Eduard Cairol

Night music

Paleoanthropologists state that the first colour ever was black, the black of night and of the darkness of caverns. According to the Book of Genesis, darkness existed before the Light created by God through his Word. All the same, in a mother's womb, darkness and silence exist prior to the lightness of day and the sounds of the world in the order of our lives. Nevertheless, from them –that is to say, from prenatal darkness and silence—emanates a primordial music, as thick and vast as amniotic liquid. This early music, abyssal and unfathomable, is the music of the Night. Prior to any reasoning and to every significant word, night music is –as the poet would say—made of the stuff dreams are made of. Of feelings still unarticulated, of ancestral premonitions and memories, which *only music* is able to convey. Since the end of the 18th century, Romanticism made this music become its first obsession and aim.

For over 200 years, poets such as Young or Novalis, musicians such as Schubert or Chopin, painters such as Friedrich or Turner, or even thinkers and philosophers such as Schopenhauer or Nietzsche, tenaciously followed the echoes of this often chaotic music, on the edge of disarticulation and silence, be it in poems in prose, in the *Nocturne* genre or in the renaissance of Greek tragedy. From Field to Britten, going through Debussy, Schönberg or Mompou, the history of music in the 19th and 20th centuries is mostly the history of those pieces of music that wish to recreate that Night everything comes from: night music.

Eduard Cairol

English translation: Beatrice Krayenbühl

[1] John Field (1782-1837): Nocturn núm. 2 en do menor

“...Enllà jo m’encamino cap a la sagrada, inefable i misteriosa Nit.”

“...Vuelvo hacia el valle, a la sacra, indecible i misteriosa Noche.”

“ ...Aside I turn to the holy, unspeakable, mysterious Night.”

[2] Frédéric Chopin (1810-1849): Nocturn op. 48 núm. 1 en do menor

“...Què és això que brolla de cop i volta tan ple de premonicions al fons del cor i dissipa l’atmosfera llançorosa de la malenconia?”

“...¿Qué es lo que, de repente, tan lleno de presagios, brota en el fondo del corazón y sorbe la brisa suave de la melancolía?”

“...What Springs up all at once so sweetly boding in my heart. And stills the soft air of sadness?”

[3] Franz Liszt (1811-1886): Nocturn núm. 2 en mi major

“...És potser que et complaus en nosaltres tu també, oh fosca Nit?”

“...¿Te complaces también en nosotros, Noche oscura?”

“...Dost thou also take a pleasure in us, dark Night?”

[4] Aleksandr Borodin (1833-1887): Nocturn en sol bemoll major de *Petite Suite*

“...¿Què s’amaga sota el teu mantell, que de manera imperceptible m’arriba fins al fons de l’ànima?”

“...¿Qué es lo que ocultas bajo tu manto, que con fuerza invisible, toca mi alma?”

“...What holdest thou under thy mantle, that with hidden power affects my soul?”

[5] Pyotr Ilyich Tchaikovsky (1840-1893): Nocturn op. 19 núm. 4 en do sostingut menor

“...Un bálsam exquisit degota del feix de cascall que portes a la mà. Tu fas que les ales feixugues de l’esperit es despleguin.”

“...Un bálsamo preciado destila de tu mano, como de un haz de adormideras. Por ti levantan el vuelo las pesadas alas del espíritu.”

“...Precious balm drips from thy hand out of its bundle of poppies. Thou upliftest the heavy-laden wings of worshipful, inclines toward me.”

[6] Gabriel Fauré (1845–1924): Nocturn op. 104 núm. 1 en fa sostingut menor

“...Ha de retornar sempre el matí?”

“...¿Tiene que volver siempre la mañana?”

“...Must the morning always return?”

[7] Claude Debussy (1862-1918): Nocturn en si bemoll menor

“...Quina cosa més pobra i pueril em sembla ara la llum – que ple de joia i benaurança, el final del dia!”

“...¡Qué pobre y pequeña me parece ahora la Luz! ¡Qué alegre y bendita la despedida del día!”

“...How poor and childish a thing seems to me now the Light – how joyous and Welcome the departure of the day.”

[8] Erik Satie (1866-1925): Nocturn núm. 4

“...No s'extingirà mai el poder d'allò mundà?”

“...¿No acabará jamás el poder de la tierra?”

“...Will the despotism of the earthly never cease?

[9] Aleksandr Scriabin (1871-1915): Nocturn en la major

“...La funesta activitat destrueix la divina aparició de la Nit. Aixó, doncs, no cremarà mai eternament la flama a l'altar secret de l'amor?”

“...La siniestra agitación devora las alas de la Noche que llega. ¿No va a arder jamás para siempre la víctima secreta del Amor?”

“...Unholy activity consumes the angel-visit of the Night. Will the time never come Love's hidden sacrifice shall burn eternally?”

[10] Manuel Blancafort (1897–1987): Nocturn núm. 1

“...A la llum li va ser concedit un temps limitat; però el domini de la Nit està per sobre del temps i l'espai – la durada del son és eterna.”

“...Los días de la Luz están contados, pero fuera del tiempo y del espacio está el imperio de la Noche. El Sueño dura eternamente.”

“...To the Light a season was set; but everlasting and boundless is the dominion of the Night.— Endless is the duration of Sleep.”

[11] Benjamin Britten (1913-1976): Nocturn en si bemoll major

“...La llum va deixar de ser el sojorn dels déus i el signe del cel – els déus es van cobrir amb el vel de la Nit”

“...*La Luz ya no fue más la morada de los dioses, con el velo de la Noche se cubrieron.*”

“...No longer was the Light the abode of the gods, and the heavenly token of their presence—they drew over themselves the veil of the Night.”

[12] Narcís Bonet (1933): Nocturn núm. 5

“...Pero, secretamente, el meu cor resta fidel a la Nit i al seu plançó, l'amor creador... No duu tot allò que ens entusiasma el signe de la Nit? Ella et sosté maternalment i tu li deus tot el teu esplendor.”

“...*Pero mi corazón, en secreto, permanece fiel a la Noche, y fiel a su hijo, el Amor creador...* ¿*No lleva todo lo que nos entusiasma el color de la Noche? Ella te sostiene como una madre y tú le debes a Ella todo tu esplendor.*”

“...But true to the Night remains my secret heart, and to creative Love, the daughter... Wears not everything that inspires us the colour of the Night? She sustains the mother-like. And to her thou owes all thy glory.”

[13] Llorenç Balsach (1953): Nocturn

“...L'hora del naixement del nou món s'acostava enemig d'una angoixa terrible.”

“...*Entre angustias terribles llegaba la hora del nacimiento del nuevo mundo.*”

“...In ghastly fear the bird of the new world drew near.”

Textos de Novalis: extractes de els Himnes a la Nit (traducció al català: Eduard Cairol)

Textos de Novalis: extractos de los Himnos a la Noche (traducción al castellano: Eduardo Barjaú)

Texts by Novalis: Excerpts from *Hymns to the Night* (English translation: George MacDonald)